

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 847/2021
25.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Бијелица, адвокат из ..., против туженог „ГАММА МВ“ ДОО у Врбасу, чији је пуномоћник Зоран Копривица, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/20 од 20.11.2020. године, у седници већа одржаној 25.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/20 од 20.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/20 од 20.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 1180/2019 од 03.02.2020. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених трошкова за одлазак и долазак са рада за 2011, 2012. и 2013. годину исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом који су ближе наведени у изреци и да му за исти период на име неисплаћених дневница за службено путовање у иностранство исплати појединачне месечне износе у еврима у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан наведен у изреци и са законском затезном каматом како је ближе одређено у изреци, те да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 323.574,00 динара. Истом пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца на име неисплаћених трошкова за одлазак и долазак са рада преко досуђених па до тражених износа као и тражени износи по основу неисплаћених зарада, а одбијен је и предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/20 од 20.11.2020. године, делимично је преиначено решење садржано у првостепеној пресуди и обавезан тужени да тужиоцу исплати и 69.757,50 динара по основу накнаде трошкова парничног поступка. У осталом делу одбијене су жалбе и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14... 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се о ревизији туженог одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, имајући у виду да је судска пракса усаглашена по питању права запослених на путне трошкове за долазак и одлазак са рада, као и на дневнице за службено путовање у иностранство док је питање висине тих трошкова чињенично питање сваког конкретног спора, које се не може побијати посебном, а ни редовном ревизијом, у смислу члана 404. и 407. ЗПП. Тужени ревизијом указује на постојање другачијих одлука, међутим, другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 19.03.2014. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Код оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима, али налази да нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како, према томе трошкови поступка не чине главни захтев то се против такве одлуке не може изјавити ревизија у смислу члана 420. ЗПП.

С обзиром на све изложено Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић